'चन्द्रालोकः'
प्रथमो मयूखः

''चन्द्रालोकः'' इति लक्षणग्रन्थस्य रचनाकार्यं निर्विघ्नं सम्पन्नं स्यादिति मङ्गलकामनया जयदेवः वाग्देवीवन्दनां ग्रन्थादौ प्रस्तौति –

उच्चैरस्यति मन्दतामरसतां जाग्रत्कलङ्कैरव-
ध्वसं हस्तयते च या सुमनसामुल्लासिनी मानसे।
दुष्टोद्यन्मदनाशनार्चिरमला लोकत्रयीदर्शिका
सा नेत्रत्रितयीव खण्डपरशोर्वाग्देवता दीव्यतु॥१॥

अन्वयः – या मन्दताम् अरसताम् उच्चैः अस्यति, या च जाग्रत्कलङ्कैः रवध्वंसं हस्तयते, सुमनसां मानसे उल्लासिनी, दुष्टोद्यन्मदनाशनार्चिः अमला लोकत्रयीदर्शिका, सा वाग्देवता खण्डपरशोः नेत्रत्रितयी इव दीव्यतु।

व्याख्या – या = वाग्देवी सरस्वती, मन्दताम् = अल्पज्ञताम्, अरसताम् = रसहीनताम्, आनन्दाभावम्, उच्चैः = सम्यक्प्रकारेण, अस्यति = निवारयति, या = वाग्देवी, जाग्रत्कलङ्कैः = समुत्पन्नदोषैः, रवध्वंसं = वचनमूकतां, हस्तयते = दूरी करोति, सुमनसां = विदुषां, मानसे = अन्तः करणे, उल्लासिनी = आनन्ददायिनी, दुष्टोद्यन्मदनाशनार्चिः = दुर्जनगर्वविनाशदक्षा, अमला = निर्मला, लोकत्रयीदर्शिका = भुवनत्रयप्रकाशिका, सा वाग्देवता = एवं मङ्गलकारि-वागीश्वरी सरस्वती, खण्डपरशोः = शिवस्य, नेत्रत्रितयी इव = सूर्यचन्द्राग्निरूपं लोचनत्रयमिव, दीव्यतु = अन्तःकरणे प्रकाशताम्।

मङ्गलाचरणेऽस्मिन् वाग्देवी नेत्रत्रितयी इव उपमिता अत एव श्लिष्टपदैरेतैः नेत्रत्रयीपक्षेऽपि अर्थवाचकतास्ति–

भगवतः शिवस्य त्रीणि नेत्राणि सन्ति, दक्षिणनेत्रं सूर्यः, तामरसानां = कमलानां, मन्दतां = अविकासं, उच्चैः = शीघ्रं, अस्यति = अपसारयति, सरोजानि विकासयति इत्यर्थः, वामनेत्रं चन्द्रः कैरवध्वंसं = कुमुदसङ्कोचम् अपहरति, तृतीयं नेत्रम् अग्निरूपं येन दुरात्मोद्यतः कामदेवः भस्मीभूतः। एवं द्व्यर्थकोऽयं श्लोकः शब्दश्लेषानुप्राणितः पूर्णोपमालङ्कारयुक्तश्च। अत्र पीयूषवर्षी जयदेवकविः शिवस्य नेत्रत्रयेण वाग्देवतायाः सादृश्यं प्रतिपादयन् सरस्वत्या महिमातिशयं प्रकटयति।

भावार्थः – या वाग्देवी बुद्धिमन्दतां नीरसतां च हरति, दोषान् निवार्य शास्त्रार्थकौशलं ददाति, दुष्टानां गर्वं नाशयति, काव्यरसिकान् च आनन्दयति या च कुन्देन्दुतुषारहारधवला स्वोपासकानां कृते कृत्याकृत्यपथप्रदर्शिकास्ति। सा सरस्वती शिवस्य नेत्रत्रयी इव नित्यमन्तःकरणे विराजताम्।

शिवस्य नेत्रत्रयीपक्षे – या सूर्यरूपेण सरोजानि, चन्द्ररूपेण च कुमुदान् विकासयति, या अग्निरूपेण विषमनेत्रेण कामदेवं ज्वालयति, देवानां हृदयं च आनन्दयति, सत्वस्वरूपा या सर्वेषां कृते कर्तव्यमुपदिशति, शिवस्य सा नेत्रत्रयी सर्वदा भक्तानामन्तःकरणे विराजताम्। इति।

विशेषः – **छन्दः** – शार्दूलविक्रीडितम्।

अलङ्कारः – शब्दश्लेषचमत्कारयुक्तः पूर्णोपमालङ्कारः।

हिन्दी अर्थ – इस श्लोक के दो अर्थ हैं – एक सरस्वती के पक्ष में और दूसरा भगवान शिव के नेत्रत्रय के पक्ष में।

सरस्वती के पक्ष में –

जो सरस्वती मतिमन्दता और नीरसता को दूर करती है तथा शास्त्रों के अनभ्यास के कारण विद्वत्सभा में हुए मूकतारूप पराजय कलङ्क का विनाश कर देती है। जो विद्वानों के अन्तःकरण में स्फुरित होने वाली तथा दुष्टों के गर्वरूप मद का नाश करने वाली है। निर्मल होने से तीनों लोकों को प्रकाशित करने वाली वह सरस्वती देवी विद्वानों के अन्तःकरण में सदा विलास करती रहे।

शिव के नेत्रत्रय के पक्ष में – त्रिनेत्र शिव का सूर्यरूप दक्षिणनेत्र कमलों को खिलाता है, दूसरा चन्द्ररूप नेत्र रात्रि में कैरव की कलाओं को विकसित करता है तथा तृतीय अग्निरूप नेत्र दुष्ट कामदेव का विनाश कर देता है। इस प्रकार देवों के अन्तःकरण में आनन्ददाता एवं तीनों लोकों के पदार्थों को प्रत्यक्ष की तरह दिखाने वाले भगवान सदाशिव के तीनों नेत्र भक्तों के अन्तःकरण में विराजमान हों।

अत्र ग्रन्थकारः स्वस्य स्वग्रन्थस्य च नामकरणसार्थकतां प्रतिपादयन् साधिकारं संवादशैल्यां सम्बोधयति –

हंहो चिन्मयचित्तचन्द्रमणयः संवर्धयध्वं रसान्,
रे रे स्वैरिणि निर्विचारकविते मास्मत्प्रकाशीभव।
उल्लासाय विचारवीचिनिचयालङ्कारवारां निधेः,
चन्द्रालोकमयं स्वयं वितनुते पीयूषवर्षः कृती॥२॥

अन्वयः – हं हो चिन्मयचित्तचन्द्रमणयः रसान् संवर्धयध्वं, रे रे स्वैरिणि निर्विचारकविते! अस्मत् मा प्रकाशीभव, विचारवीचिनिचयालङ्कारवारां निधेः उल्लासाय अयं कृती पीयूषवर्षः स्वयं चन्द्रालोकं वितनुते।

व्याख्या – हम् = अनुनयपूर्वकं साधिकारं च, हो = भो सम्बोधनार्थे, चिन्मयानि = चित्प्रचुराणि यानि, चित्तानि = अन्तःकरणानि तान्येव, चन्द्रमणयः = चन्द्रकान्तशिलामणयः, तत्सम्बुद्धौ हे चिन्मयचित्तमणयः चन्द्रकान्तमणि – तुल्य–विशदस्वरूप–हृदययुक्ताः हे सहृदयाः, रसान् = काव्यरसान्, संवर्धयध्वम् = रसाभिव्यञ्जनां पोषयत इत्याशयः, रे रे स्वैरिणि = हे स्वच्छन्दचारिणि, निर्विचारकविते = औचित्यविचारवर्जिते कविते, अस्मत् मा प्रकाशीभव = अस्मात्सकाशात् निःसर निर्विचारकवितां कवयितुम् अहं न इच्छामि इति भावः, विचारवीचिनिचयालङ्कारवारां निधेः – विचाराः = भावना एव, वीचयः = तरङ्गाः तासां निचयः = समूहः, यस्य स तादृशो योऽलङ्कार एव वारांनिधिः = समुद्रः तस्य, उल्लासाय = प्रसाराय, वा अयं = एष प्रस्तुतः, कृती = कुशलः, पीयूषवर्षः = जयदेवकविः, स्वयं = साक्षात्, चन्द्रालोकः = इत्याख्यं ग्रन्थं, वितनुते = विरचयति।

भावार्थः – हे चन्द्रकान्तमणितुल्याः कवयः रसाभिव्यञ्जनां कुरुत। रे शास्त्रसिद्धान्तरहिते कविते! न अत्र समुत्पन्ना भव। औचित्यतरङ्गयुक्तस्य अलङ्कारसागरस्य उत्कर्षाय चन्द्रसदृशः पीयूषवर्षः इति उपाख्यः शास्त्रज्ञः कविः जयदेवः स्वयं चन्द्रालोकनामकं ग्रन्थं रचयति।

विशेषः – अत्र ग्रन्थकारः ग्रन्थस्य विषयं काव्यतत्त्वविवेचनं प्रयोजनं स्वकीयग्रन्थस्य प्रकरणविभाजकानाम् उल्लासानां च नामसार्थकतां साधिकारं प्रतिपादयति।

छन्दः – शार्दूलविक्रीडितम्।

हिन्दी अर्थ – हे चन्द्रकान्त मणियों के समान आत्मप्रकाशित बुद्धि युक्त कवियों! आप सरस काव्य रचना करें और हे सिद्धान्तहीन! स्वेच्छाचारिणि कविते! मुझमें तेरा प्रकाश न हो, क्योंकि काव्यार्थ भावना रूप तरङ्ग–समूह से सुशोभित अलङ्कार रूप सागर की पुष्टि के लिये 'पीयूषवर्ष' उपाख्य यह जयदेव कवि चन्द्रालोक नामक काव्यसिद्धान्तलक्षणग्रन्थ का निर्माण कर रहा है।

चन्द्रालोकस्य प्रयोजनं प्रमाणयन् जयदेवः काव्यकर्मप्रवृत्तान् कवीन् स्वग्रन्थं प्रति आकर्षति –

युक्त्यास्वाद्यलसद्रसैकवसतिः साहित्यसारस्वत-
क्षीराम्भोधिरगाधतामुपदधत्सेव्यः समाश्रीयताम्।
श्रीरस्मादुपदेशकौशलमयं पीयूषमस्माज्जग-
ज्जाग्रद्भासुरपद्मकेसरयशः शीतांशुरस्माद् बुधाः ॥३ ॥

अन्वयः – हे बुधाः! अगाधताम् उपदधत् युक्त्यास्वाद्यलसद्रसैकवसतिः साहित्यसारस्वतक्षीराम्भोधिः सेव्यः। अस्मात् श्रीः, अस्मात् उपदेशकौशलमयं पीयूषम्, अस्मात् जगज्जाग्रद्भासुरपद्मकेसरयशः शीतांशु समाश्रीयताम्।

व्याख्या – हे बुधाः! = अयि पण्डिताः!, अगाधताम् = गूढाशयताम्, उपदधत् = बिभ्रत्, युक्तिभिः = उपायैः, आस्वाद्याः = आस्वादयितुं योग्याः, लसन्तः = शोभयमानाः, ये रसाः = शृङ्गारादयः, तेषामेका = अद्वितीया, वसतिः = वासस्थानं, साहित्यम् = साहित्यशास्त्रं, सारस्वतं = वाङ्मयसाहित्यं, तदेव क्षीरं = दुग्धं, तस्य अम्भोधिः = समुद्रः, सेव्यः = सेवनीयः, अस्मात् = ग्रन्थरूपात् क्षीरसागरात्, श्रीः = लक्ष्मीः, समाश्रीयताम् = लभताम्, उपदेशकौशलमयम् = तत्वज्ञाननैपुण्यस्वरूपं, जगति = संसारे, जाग्रत् = विकसितं, भासुरं = देदीप्यमानं, पद्मकेसरवत् = कमलकिञ्जल्कवद् यद् यशः = कीर्तिः, तद्रूपो यः शीतांशुः = शीतरश्मिः चन्द्रः स समाश्रीयताम्। एतद्ग्रन्थमन्थनात् निर्मलं यशो लप्स्यते इति भावः।

भावार्थः – हे बुधाः! चन्द्रालोकनामा ग्रन्थः रसावबोधकः गम्भीरः पठनीयश्चास्ति। ग्रन्थोऽयं क्षीरसागरवदस्ति। यथा सागरमन्थनसमये क्षीरसागरात् लक्ष्मीः सुधाचन्द्रमाश्च समुपलब्धाः तथैव अस्य ग्रन्थस्य पठनेन वैभवम् उपदेशामृतं यशश्च सम्प्राप्यते। अत एव ग्रन्थोऽयं सेवनीयः।

विशेषः – **छन्दः** – पद्येऽस्मिन् शार्दूलविक्रीडितम् वृत्तम्।

हिन्दी अर्थ – हे काव्यमर्मज्ञों! चन्द्रालोक नामक यह ग्रन्थ गम्भीर, रस बोधक और युक्ति युक्त होने से आस्वाद्य एवं पठनीय है। यह ग्रन्थ क्षीरसागर के समान है। इसके अध्ययन से लक्ष्मी, व्याख्यानकौशल, तत्त्वज्ञान, काव्यरसामृत तथा निर्मल यश प्राप्त करें।

काव्यरचना से धन, ज्ञान, प्रतिष्ठा व आनन्दप्राप्ति सुनिश्चित है।

जयदेवः द्वादशशताब्द्यां सञ्जातः एतत्पूर्वम् अनेके लक्षणग्रन्थकाराः अभवन्। ग्रन्थारम्भे जयदेवः त्रिषु मङ्गलपद्येषु साधिकारं गर्वोक्तिम् उक्तवान् परम् अधुना स पूर्वाचार्यान् प्रति विनम्रतां प्रदर्शयति –

तं पूर्वाचार्य सूर्योक्तिज्योतिः स्तोमोद्गमं स्तुमः।
यं प्रस्तूय प्रकाशन्ते मद्गुणास्त्रसरेणवः ॥ ४ ॥

अन्वयः – (वयं) तं पूर्वाचार्य – सूर्योक्ति-ज्योतिः, स्तोमोद्गमं स्तुमः, यं प्रस्तूय मद्गुणाः त्रसरेणवः इव प्रकाशन्ते।

व्याख्या – तं = सर्वलोकप्रसिद्धं, पूर्वे = प्राचीनाः, ये आचार्याः = भरतानन्दवर्धनमम्मटादयो ग्रन्थकाराः, ते सूर्या इव तेषामुक्तयः = वचांसि तानि एव, ज्योतींषि = प्रकाशाः तेषां स्तोमः = समूहपुञ्जः तस्य य उद्गमः = उद्भव-स्थानं, तं पूर्वाचार्य-सूर्योक्ति ज्योतिस्तोमोद्गमं, स्तुमः = नुमः, यं प्रस्तूय = सम्यगाश्रित्य, मद्गुणाः = मदीया गुणाः, त्रसरेणवः = सूक्ष्मतमधूलिकणसदृशाः, इव = यथा, प्रकाशन्ते = प्रदीप्यन्ते।

भावार्थः – यथा सूर्योदये सति सूक्ष्मधूलिकणाः गवाक्षादिमार्गेण तत्किरणेषु प्रकाशन्ते तथैव मम गुणा अपि पूर्वेषामाचार्याणां ग्रन्थाधारेणैव प्रकाशिताः भवन्ति तानहं प्रणमामि। पद्येऽस्मिन् जयदेवः पूर्वाचार्यान् प्रति कृतज्ञतां ज्ञापयति।

हिन्दी अर्थ – सूर्य के समान प्रकाशमान प्राचीन आचार्यों के उक्तिरूप ज्योतिसमूह को प्रणाम करता हूँ जिनकी प्रकाशधारा में मेरे ग्रन्थ के प्रकरण धूलिकणों के समान प्रकाशित होते हैं।

काव्याङ्गानां तत्त्वप्रतिपादने पूर्वाचार्यैः सह वैमत्यं भवितुं शक्यते परं तद् मूलस्वरूपस्थापनायै न तु विरोधकरणाय एवं पूर्वाचार्यैं सह अविरोधं प्रकटयति –

नाशङ्कनीयमेतेषां मतमेतेन दूष्यते।
किन्तु चक्षुर्मृगाक्षीणां कज्जलेनेव भूष्यते ॥५॥

अन्वयः – एतेन एतेषां मतं दूष्यते इति न आशङ्कनीयं किन्तु मृगाक्षीणां चक्षुः कज्जलेन इव भूष्यते।

व्याख्या – एतेन = मम ग्रन्थेन, चन्द्रालोकेन मया वा, एतेषां = पूर्वाचार्याणां, मतं = सिद्धान्तः, दूष्यते = खण्डयते इत्येवं न आशङ्कनीयम् = न संशयितव्यं, किन्तु = परन्तु, मृगाक्षीणां = रमणीनां, चक्षुः = दृष्टिः नयनं वा, कज्जलेन इव = अञ्जनेन यथा, भूष्यते = अलङ्क्रियते।

भावार्थः – मम ग्रन्थेन चन्द्रालोकेन पूर्वाचार्याणां सिद्धान्तेषु छिद्रान्वेषणं क्रियते, इत्याशङ्का नैव करणीया, किन्तु यथा कज्जलेन रमणीनां नेत्रयोः सौन्दर्यवृद्धिः क्रियते तथैव मम ग्रन्थेनापि तत्त्वान्वेषणं एव विधीयते।

हिन्दी अर्थ – मेरे इस ग्रन्थ के द्वारा पूर्व प्रतिष्ठित आचार्यों के मत का खण्डन किया जा रहा है यह आशङ्का निराधार है अपितु जिस प्रकार अञ्जन (काजल) से कामिनियों की नेत्र शोभा बढ़ती है उसी प्रकार काव्य–तत्त्वों के मूल स्वरूपज्ञान हेतु यह परिष्कारयुक्त प्रयासमात्र है।

कवितायाः लेखनं कार्यम् अस्ति, कार्यं कारणं विना न भवति। अतः ग्रन्थकारः कवितायाः उत्पत्तेः यत् कारणं तत्प्रतिपादयति –

प्रतिभैव श्रुताभ्याससहिता कवितां प्रति।
हेतुर्मृदम्बुसम्बद्धा बीजमाला लतामिव ॥६॥

अन्वयः – लतां प्रति मृदम्बु – सम्बद्धा बीजमाला इव कवितां प्रति श्रुताभ्यास–सहिता प्रतिभा एव हेतुः।

व्याख्या – लतां प्रति = वल्लरीं प्रति, मृद् = मृतिका, अम्बु = जलं, ताभ्यां सम्बद्धा = संगता, बीजमाला = बीजपंक्तिः, इव = यथा, कवितां प्रति = काव्यं प्रति, श्रुताभ्यासः = श्रुतं = शास्त्रम्, अभ्यासः = परिशीलनं, सहिता = युक्ता, प्रतिभा = नवनवोन्मेषशालिनी बुद्धिः, विशिष्टा क्षमता एव हेतुः = कारणम्।

भावार्थः – यथा मृतिकया जलेन च सम्मिलिता बीजपंक्तिः लतां वृक्षं पादपं वा उत्पादयति तथैव शास्त्राभ्यास–परिष्कृता प्रतिभा एव काव्यनिर्माणं करोति।

विशेषः – पृथक् – पृथक् रूपेण न तु जलं न मृतिका न च बीजाः लताम् उत्पादयन्ति अपितु सम्मिलितानि त्रीणि तत्त्वानि लतायाः उत्पतौ कारणं भवन्ति तथैव न केवलं शास्त्रज्ञानं, न अभ्यासः न च केवला प्रतिभा अपितु त्रीणि एव सम्मिलितानि कवितायाः उत्पत्तौ कारणानि भवन्ति।

हिन्दी – वृक्ष की उत्पत्ति का कारण वह बीज है जो मिट्टी पानी में मिल जावे, उसी प्रकार कविता की उत्पत्ति में शास्त्रज्ञान व अभ्यास युक्त प्रतिभा ही कारण है।

किं काव्यस्वरूपम्? इत्यपेक्षायां जयदेवः प्रतिपादयति यत् कीदृशी वाक् काव्यप्रवृत्तिनिमित्तं भवति–

निर्दोषा लक्षणवती सरीतिर्गुणभूषणा।
सालङ्काररसानेकवृत्तिर्वाक्काव्यनामभाक् ॥७॥

अन्वयः – निर्दोषा, लक्षणवती, सरीतिः, गुणभूषणा, सालङ्काररसानेकवृत्तिः, वाक् काव्यनामभाक् भवति।

व्याख्या – निर्दोषा = काव्यदोषरहिता, लक्षणवती = लक्षणसहिता, अक्षरसंहति – शोभादीनि तैः युक्ता, सरीतिः = काव्यरीतिभिः सहिता, गुणभूषणा = श्लेषादिभिः काव्यगुणैः विभूषिता, सालङ्काररसा = अलङ्काररससम्पन्ना, अनेकवृत्तिः = शब्दार्थनाट्यवृत्तिभिः सहिता, वाक् = उक्तविशेषणविशिष्टा वाणी, काव्यनामभाक् = काव्यपदप्रवृत्तिनिमित्तं भवति।

भावार्थः – काव्यदोषरहिता शोभादिलक्षणसहिता, वैदर्भीप्रभृतिरीतियुक्ता, श्लेषप्रसादादिगुणैः विभूषिता, अलङ्कारमयी रसपूर्णा बहुविधवृत्तिभिः समन्विता च वाणी काव्यम् उच्यते।

पीयूषवर्षः जयदेवोऽत्र सर्वेषां काव्यतत्त्वानाम् उल्लेखं कृतवान् एवञ्च विधिनिषेधाभ्यां दोषान् निषिध्य गुणालङ्काररसरीतीः काव्याङ्गतया स्वीकृतवान्।

हिन्दी अर्थ – आगे कहे जाने वाले पद-पदांश, वाक्यार्थ और रसगत काव्यदोषों से रहित, वक्ष्यमाण लक्षणों से युक्त, पाञ्चाली, लाटी, गौडी, वैदर्भी नामक काव्य रीतियों से विभूषित, शब्दार्थगत अलङ्कारों से चमत्कृत, शृङ्गारादि रसों से सुशोभित तथा अभिधा, लक्षणा और व्यञ्जना वृत्तियों से सम्बद्ध वाक्य को काव्य कहते हैं।

काव्यलक्षणप्रसङ्गेऽस्मिन् जयदेवः स्वकीयं काव्यलक्षणं प्रस्तूय पूर्वाचार्यस्य काव्यप्रकाशकारस्य आचार्यमम्मटस्य मतं नामोल्लेखं विना एव खण्डयति –

अङ्गीकरोति यः काव्यं शब्दार्थावनलङ्कृती।
असौ न मन्यते कस्मादनुष्णमनलं कृती॥ ८॥

अन्वयः – यः अनलङ्कृती शब्दार्थौ काव्यम् अङ्गीकरोति असौ कृती अनलं कस्मात् अनुष्णं न मन्यते।

व्याख्या – यः = यः कोऽपि मम्मटाचार्यः, अनलङ्कृती = अलङ्काररहितौ, शब्दार्थौ = वाच्य-वाचकौ, काव्यं = कविकर्म, अङ्गीकरोति = स्वीकरोति, असौ कृती = एष कुशलः पण्डितः, अनुष्णं = ताप रहितम्, अनलम् = अग्निं, कस्मात् = कस्मात् कारणात्, न मन्यते = कथं न स्वीकरोति।

भावार्थः – काव्यप्रकाशे आचार्यमम्मटः काव्यलक्षणप्रसङ्गे 'तद्दोषौ शब्दार्थौ सगुणौ अनलङ्कृती पुनः क्वापि' अस्याशयः शब्दार्थौ दोषरहितौ गुणसहितौ तथा च सर्वत्र सालङ्कारौ परं यत्र कुत्रचित् अनलङ्कृतौ अपि शब्दार्थौ काव्यम्। चन्द्रालोककारः जयदेवः अत्र अनलङ्कृती पुनः क्वापि इत्यस्य खण्डनं कुर्वन् व्यङ्ग्यप्रहारं करोति यद् यथा अग्निः कथमपि शीतलतां न धारयति तथैव अनलङ्कृतौ शब्दार्थौ काव्यसाधकौ भवितुं न शक्येते।

हिन्दी अर्थ – जो अलङ्कार रहित शब्दार्थ को काव्य मानता है, वह विद्वान् अग्नि को तापरहित क्यों नहीं मानता? जिस प्रकार आग से अनुष्णत्व का होना सर्वथा असंभव है, वैसे ही अलङ्कार रहित शब्दार्थ में काव्यत्व का होना भी सर्वथा अस्वाभाविक है।

काव्यलक्षणप्रसङ्गे शब्दनिष्ठतां प्रकारान्तरेण उक्त्वा जयदेवः यथाक्रमं शब्दविवेचनं प्रस्तौति –

विभक्त्युत्पत्तये योग्यः शास्त्रीयः शब्द इष्यते।
रूढयौगिकतन्मिश्रैः प्रभेदैः स पुनस्त्रिधा॥ ९॥

अन्वयः – विभक्ति उत्पत्तये योग्यः शास्त्रीयः शब्दः इष्यते। सः पुनः रूढ-यौगिक-तन्मिश्रैः प्रभेदैः त्रिधा भवति।

व्याख्या – विभक्तीनां = सुप्तिङन्तरूपाणाम् उत्पत्तये = प्रादुर्भावाय, योग्यः = योग्यतामापन्नः, शास्त्रीयः = व्याकरणशास्त्रनिष्पन्नः, शब्दः = पदम्, इष्यते = स्वीक्रियते, सःपुनः = व्याकरणशास्त्रनिष्पन्नः, स एव शब्दः रूढयौगिकतन्मिश्रैः = रूढः यौगिकः योगरूढश्च इति प्रभेदैः त्रिधा = त्रिविधः भवति।

भावार्थः – व्याकरणशास्त्रमनुसृत्य 'अपदं न प्रयुञ्जीत' तथा च 'सुप्तिङन्तं पदम्' एवं शब्दानुशासनसंस्कारितः शब्दः प्रयोगयोग्यो भवति। स शब्दः रूढः यौगिकः योगरूढश्च इति त्रिप्रकारको भवति।

सुबादिभिः संज्ञासर्वनामविशेषणशब्दाः तिङादिभिश्च क्रियापदानि निर्मीयन्ते।

रूढः – येषु प्रकृतिप्रत्यययोः स्पष्टभेदः न भवति, नियतः वर्णसमुदायः नियतार्थ-बोधको भवति। यथा मणिः रत्नं नूपुर, डित्थः।

यौगिकः – प्रकृतिप्रत्यययोः संयोगात् निष्पन्नः शब्दः यत्र द्वयोः अवयवयोः योगः भवति। यथा कृ+तृच् = कर्त्ता।

योगरूढ: - शब्दस्तु यौगिक:, परं नियतार्थे रूढो भवति यथा पङ्के जातं पङ्कजं शब्दोऽयं कमलार्थे रूढ:।
हिन्दी अर्थ - शास्त्र से सम्बन्ध रखने वाले, सुबन्त तथा तिङन्तविभक्ति का रूपधारण करने की योग्यता वाले वर्णसमुदाय को शब्द कहते हैं। वह शब्द रूढ, यौगिक और योगरूढ भेद से तीन प्रकार का माना गया है।

शब्दप्रकारेषु प्रथमोऽस्ति रूढ:। इदानीं रूढशब्दस्य उपभेदान् प्रदर्शयति -

अव्यक्तयोगनिर्योगयोगाभासैस्त्रिधादिम: ।
ते च वृक्षादिभूवादिमण्डपाद्या यथाक्रमम्॥१०॥

अन्वय: - आदिम: अव्यक्तयोग-निर्योग - योगाभासै: त्रिधा। ते च यथाक्रमं वृक्षादि-भूवादि-मण्डपा: सन्ति।
व्याख्या - आदिम: = आद्य:, प्रथम:, रूढशब्द:, अव्यक्तयोग: - निर्योग-योगाभासै: = अव्यक्त-योगाख्येन निर्योगाख्येन, योगाभासेन च, त्रिधा: = त्रिप्रकारको भवति, तेषां क्रमेणोदाहरणानि, वृक्षादि - भूवादि-मण्डपाद्या: = वृक्षादयश्च भूवादयश्च मण्डपाद्याश्चेति।
भावार्थ: - यत्र प्रकृतिप्रत्ययादिरूपाणां योग: न प्रतीयते, स रूढशब्द:। **अव्यक्तयोग:** - अव्यक्तयोग:। यथा वृक्ष: वृश्चति निवारयति आतपम् इति वृक्ष: परं पत्ररहिते वृक्षे आतपनिवारणसामर्थ्यं नास्ति तथापि स वृक्ष एव। इत्थं वृक्षशब्दे व्युत्पत्तिलभ्य: अर्थयोगो विद्यते किन्तु व्यवहारे न प्रतीयते, तस्मादव्यक्तयोग:।

निर्योग: - यस्मिन् प्रकृतिप्रत्यययो: व्युत्पत्तिलभ्य: अर्थ एव न विद्यते यथा भूवादयो, भूश्च वाश्च इति भूवौ तौ आदौ येषां ते भूवादय:, अत्र भू-सत्तायां, वा - गतिगन्धनयो: इति उभयो: धात्वो: स्व-स्व अर्थ: वर्तते। अनयो: व्युत्पत्तिलभ्य: अर्थ: नास्त्येव।

योगाभास: - यत्र प्रकृतिप्रत्यययो: अवास्तविकी प्रतीति:, योगस्य प्रतीति भ्रमो वा भवति, यथा मण्डपाद्या: मण्डं पिबति इति मण्डप: अर्थात् तण्डुलप्रवाहस्य पानकर्त्ता, परं शब्दोऽयं गृहनिकुञ्जार्थे प्रयुज्यते।

एवमेव कुशल: कुशान् लाति इति कुशल: परम् एष: शब्द: दक्ष: इत्यर्थेऽस्ति।

हिन्दी अर्थ - आदिम = प्रथम रूढ शब्द अव्यक्त योग, निर्योग और योगाभास भेद से तीन प्रकार का होता है। इनके क्रमश: उदाहरण हैं - वृक्ष आदि शब्द, भू आदि शब्द तथा मण्डप आदि शब्द।

इदानीं यथाक्रमं यौगिकशब्दस्य भेदान् प्रदर्शयति -

शुद्ध - तन्मूलसम्भिन्न - प्रभेदैर्यौगिकस्त्रिधा।
ते च भ्रान्तिस्फुरत्कान्ति - कौन्तेयादिस्वरूपिण: ॥११॥

अन्वय: - यौगिक: (अपि शब्द:) शुद्ध-तन्मूल-सम्भिन्न प्रभेदै: त्रिधा भवति। ते च भ्रान्ति-स्फुरत्कान्ति-कौन्तेय आदि स्वरूपिण: (सन्ति)।
व्याख्या - यौगिक: = यौगिकशब्दोऽपि, शुद्ध: = शुद्धयौगिक:, तन्मूल: = यौगिकमूल-यौगिक:, सम्भिन्न: = सम्भिन्न-यौगिकश्चेति प्रभेदै: = भेदै:, त्रिधा = त्रिप्रकारको भवति, ते = भेदाश्च, भ्रान्ति-स्फुरत्कान्ति-कौन्तेयादि, स्वरूपिण: = (क्रमश: उदाहरणानि) भ्रान्तिस्फुरत्कान्तिकौन्तेयादय: स्वरूपाणि येषां सन्ति इति।
भावार्थ: - शुद्धयौगिक: - प्रकृतिप्रत्यययो: योगेन यत्रार्थबोधो जायते, स शुद्धयौगिक: शब्द:। उदाहरणम् - यथा भ्रान्ति: भ्रम् धातो: चलनम् अनवस्थानं चेति अर्थद्वयम् अत्र क्तिन् प्रत्यये सति उभयो योगेन निष्पन्न: भ्रान्तिशब्द: भ्रम्धातो: अर्थं स्पष्टं प्रकटयति।
यौगिकमूलयौगिक: - यौगिक: (शब्द:) मूले यस्य स: यौगिकमूल:। यौगिकमूलश्च असौ यौगिक: इति यौगिकमूल-यौगिक:। द्वयो: यौगिकशब्दयो: योगेन एव सम्पद्यते। यथा स्फुरत्कान्तिशब्द: स्फुरन्ती कान्ति: यस्य स: स्फुरत्कान्ति:। अस्मिन् शब्दे द्वयो: शुद्धयौगिकशब्दयो: समास: विद्यते।
सम्भिन्नयौगिक: - यत्र यौगिक: शब्द: पुन: प्रत्यये न सम्भिद्यते स सम्भिन्नयौगिक: शब्द: उच्यते। यथा कौन्तेय:,

कुन्तीशब्दः राजविशेषस्य सञ्ज्ञावाचकः ततश्च प्रत्यययोगात् निष्पन्नः कुन्तीशब्द वा यौगिकः, यौगिकस्य कुन्तीशब्दस्य पुनः ढक् प्रत्ययेन सम्भेदनात् सम्पन्नः कौन्तेयः शब्दः सम्भिन्नयौगिकः।

हिन्दी अर्थ – यौगिक शब्द भी शुद्धयौगिक, यौगिकमूल–यौगिक तथा संभिन्नयौगिक भेद से तीन प्रकार के होते हैं। क्रमशः इनके उदाहरण हैं – भ्रान्ति, स्फुरत्कान्ति तथा कौन्तेय शब्द।

तयोः रूढस्य यौगिकस्य च मिश्रणरूपः शब्दः तन्मिश्रः, इदानीं तस्य तन्मिश्रस्य (योगरूढस्य रूढयौगिकस्य वा) परिचयं प्रस्तौति –

तन्मिश्रोऽन्योन्यसामान्यविशेषपरिवर्तनात् ।
नीरधिः पङ्कजं सौधं सागरो भूरुहः शशी ॥१२॥
क्षीरनीरधिराकाशपङ्कजं तेन सिध्यति।

अन्वयः – अन्योन्यसामान्यविशेष परिवर्त्तनात् तन्मिश्रः (भवति) तेन नीरधिः पङ्कजं, सौधं, सागरः, भूरुहः, शशी, क्षीरनीरधिः आकाशपङ्कजं सिध्यति।

व्याख्या – अन्योऽन्यं = परस्परं, सामान्यविशेषयोः यत् परिवर्तनं = विनिमयः तस्मात् अन्योन्यसामान्यविशेषपरिवर्तनात्, तन्मिश्रः = योगरूढः, रूढयौगिकः वा भवति, तेन = एवं प्रकारेण क्रमशः नीरधिः, पङ्कजं, सौधं, सागरो, भूरुहः शशी, क्षीरनिधिः आकाशपङ्कजमित्युदाहरणानि सन्ति।

भावार्थः – यत्र शब्दः स्वकीयं सामान्यार्थं विहाय विशेषार्थं बोधयति, यथा – नीरधिः नीराणि दधातीति नीरधिः, अनया व्युत्पत्त्या ये सरोवरतडागादयः जलानि धारयन्ति तेऽपि वाच्याः परं शब्दोऽयं समुद्ररूपे विशेषार्थेऽस्ति। एवमेव पङ्के जातं पङ्कजम् अपि कमलरूपे विशेषार्थे एव प्रवर्तते। एवमेव सौधं सुधया अनुलिप्तं सौधशब्दोऽपि राजभवनरूपेऽर्थेऽस्ति। तथैव सागरः, भूरुहः, शशी।

यत्र विशेषार्थं विहाय शब्दः सामान्यार्थे प्रवर्तते, यथा – क्षीरनीरधिः अत्र यदि विशेषार्थस्य ग्रहणं क्रियते तर्हि क्षीरशब्दः दुग्ध वाचकः परमत्र स्वविशेषार्थं विहाय समुद्रमात्रम् अर्थं बोधयति।

"आकाशपङ्कजम्" इत्यत्र पङ्कजशब्दः स्वविशेषार्थं कमलं विहाय चन्द्रार्थे प्रवर्तते।

हिन्दी अर्थ – तन्मिश्र (योगरूढ) भी सामान्य और विशेष धर्मों के परिवर्तन के कारण कहीं सामान्य अर्थ छोड़कर विशेष अर्थ के बोध में ओर कहीं विशेष अर्थ को छोड़कर सामान्य अर्थ के बोध में कहीं सामान्य एवं विशेष रूप दोनों अर्थों को छोड़कर बोध की प्रतीति से तीन प्रकार का होता है। नीरधि, पङ्कज, सौध, सागर, भूरुह और शशी ये शब्द सामान्य अर्थ को छोड़कर विशेष अर्थ के बोधस्थल के उदाहरण हैं।

शब्दप्रकारम् उक्त्वा इदानीं पदवाक्यलक्षणं प्रतिपादयति –

विभक्त्यन्तं पदं वाक्यं तद्व्यूहोऽर्थसमाप्तितः ॥१३॥
युक्तार्थानां तां च विना खण्डवाक्यं स इष्यते।
वाक्यं च खण्डवाक्यं च पदमेकमपि क्वचित् ॥१४॥

अन्वयः – विभक्त्यन्तं पदम्, अर्थसमाप्तितः तद्व्यूहः वाक्यं युक्तार्थतां तां च विना सः खण्डवाक्यम् इष्यते। क्वचित् एकम् अपि पदं वाक्यं खण्डवाक्यं च इष्यते।

व्याख्या – विभक्तिः = सुप्तिङ्रूपा, अन्ते = अवसाने यस्य तत् विभक्त्यन्तं = सुबन्तं तिङन्तं वा पदं भवति। अर्थसमाप्तितः = अर्थसमाप्तौ तेषां व्यूहः = पदसमूहो वाक्यं कथ्यते, युक्तार्थानां = सम्बद्धार्थप्रतिपादकानां, सः = समूहः, तां विना = अर्थं समाप्तिं विना, खण्डवाक्यं = एतत् नाम्ना इष्यते = इष्टं भवति। क्वचित् = कुत्रापि, एकं = केवलमात्रपदं, वाक्यं खण्डवाक्यं च भवति।

भावार्थः - सुबन्तं तिङन्तं शब्दस्वरूपं पदमुच्यते। विशिष्टार्थबोधकः पदसमूहः वाक्यं भवति। अपूर्णार्थस्य वाचकः पदसमूहः खण्डवाक्यम् उच्यते, यत्र कुत्रचित् पूर्णार्थबोधकः एकमपि पदं वाक्यं तथा अपूर्णार्थबोधकः खण्डवाक्यम् उच्यते।

विशेषः- राम+सु - रामः इति सुबन्तम् अतः पदमस्ति।

गम्+तिप् - गच्छति इति तिबन्तम् अतः पदमस्ति।

रामः गच्छति - वाक्यमस्ति यतोहि अर्थपूर्णतास्ति।

राज्ञः पुरुषः - पूर्णार्थरहितः पदसमूहः अत एव खण्डवाक्यम्।

हिन्दी अर्थ - जिस शब्द के अन्त में सुप् तिङ् रूप विभक्ति लगी हो, उस सुबन्त अथवा तिङन्त शब्द को पद कहते हैं। पदों के समूहों की जहाँ अर्थ की समाप्ति होती है, उन पद समूहों को वाक्य कहते हैं।

परस्पर सम्बद्ध अर्थ का प्रतिपादन करने वाले पद समूह को अर्थ की समाप्ति के न होने के कारण खण्ड वाक्य कहते हैं। कहीं एकपद को भी वाक्य तथा खण्ड-वाक्य कहते हैं।

एकम् अपि पदं वाक्यं खण्डवाक्यं च भवति इति उदाहरति तेन सह महावाक्यस्वरूपं प्रस्तौति -

धूमवत्त्वादिति यथा देवेत्यामन्त्रणं यथा।
वाक्यान्येकार्थ विश्रान्तान्याहुर्वाक्यकदम्बकम्॥ १५॥

अन्वयः - यथा धूमवत्वाद् इति यथा देव इति आमन्त्रणम् एकार्थं विश्रान्तानि वाक्यानि वाक्यकदम्बकम् आहुः।

व्याख्या - क्वचित् एकं पदं वाक्यं खण्डवाक्यं च भवति इत्युदाहरति - यथा = येन प्रकारेण, धूमवत्त्वात् = धूमवतो भावो धूमवत्त्वं तस्माद् धूमवत्त्वादिति, पूर्णार्थबोधनात् वाक्यस्योदाहरणं, देव! = हे देव इति आमन्त्रणं = सम्बोधनं, खण्डवाक्यस्योदाहरणम्, एकार्थविश्रान्तानि = एकार्थतात्पर्यकाणि, वाक्यानि = पदानि, वाक्यकदम्बकं = वाक्यानां समूहः इत्युच्यते।

भावार्थः - हे देव! इति खण्डवाक्यं तथा च एकस्मिन्नेव सन्दर्भे प्रस्तुतानाम् अनेकेषां वाक्यानां समूहः वाक्यकदम्बकं महावाक्यं वा कथ्यते।

विशेषः - प्रसङ्गविशेषे, परस्परसंवादे प्रश्नोत्तरे च एकम् अपि पदं वाक्यं भवति यथा वक्ता-पर्वतो अग्निमान् - श्रोता - कथम्? वक्ता - धूमवत्वात्।

हिन्दी अर्थ - यथा धूमवत्वात् यह पञ्चम्यन्त एक पद भी पूर्णार्थ वाचक आकांक्षा पूरी करने वाला है अतः वाक्य है तथा हे देव! यह सम्बोधन विभक्ति पद का पद आकांक्षा पूरी नहीं करता, आगे और कुछ कहा जाना शेष है अतः खण्डवाक्य है। एक ही अर्थसन्दर्भ में उपनिबद्ध अनेक वाक्य ''वाक्यकदम्बक'' कहलाता है किसे महावाक्य या प्रबन्ध भी कहते है।

अथ चन्द्रालोककारः जयदेवः प्रथम-मयूखान्ते आत्मपरिचयं प्रस्तौति -

महादेवः सत्रप्रमुखमखविद्यैकचतुरः
सुमित्रा तद्भक्तिप्रणिहितमतिर्यस्य पितरौ।
अनेनाऽसावाद्यः सुकविजयदेवेन रचिते
चिरं चन्द्रालोके सुखयतु मयूखः सुमनसः॥

अन्वयः - सत्रप्रमुखमखविद्यैकचतुरः महादेवः, तद्भक्तिप्रणिहितमतिः, सुमित्रा (च) यस्य पितरौ (आस्ताम्) अनेन सुकविजयदेवेन रचिते चन्द्रालोके असौ आद्यः मयूखः सुमनसः चिरं सुखयतु।

व्याख्या - अथ ग्रन्थकर्ता जयदेवः कविः स्वपरिचयपूर्वकं प्रथममयूखसमाप्तिं निर्दिशति - **महादेवः इति।** सत्राणि = अनेकदिनसाध्याः यज्ञाः प्रमुखानि = प्रधानानि येषां ते तथाभूता ये मखाः = यज्ञाः तेषां या विद्याः = श्रौत-स्मार्त-कर्मकाण्डरूपाः तस्याम् एकचतुरः परमप्रवीणः इति सत्र प्रमुखमखविधैकचतुरः महादेवः = महादेवनामा तथा

तस्य महादेवस्य भक्तौ = सेवायां प्रणिहितमतिः - प्रकर्षेण निहिता = स्थापिता, मतिः = बुद्धिः यस्याः सा तद्भक्तिप्रणिहितमतिः = पतिव्रता, सुमित्रा = सुमित्रा नाम्नी च यस्य = जयदेवकवेः, पितरौ = माता च पिता च पितरौ = जननी - जनकौ (आस्ताम्)। अनेन = तेन, सुकविजयदेवेन = सुकविश्चासौ जयदेवः सुकविजयदेवः तेन सुकविजयदेवेन रचिते = प्रणीते, चन्द्रालोके - चन्द्रस्यालोक इव आलोको यस्मिन् स चन्द्रालोकः, तस्मिन् चन्द्रालोके = चन्द्रालोकाख्ये ग्रन्थे, असौ = एषः, आद्यः = प्रथमः, इति मयूखः = किरणः, सुमनसः = पण्डितान् देवांश्च चिरं = चिरकालं, सुखयतु = प्रीणयतु।

भावार्थः - अखण्डयज्ञसाधनापारायणः महादेवः यस्य पिता तथा च पतिव्रतधर्मपारायणा सुमित्रा यस्य माता वर्तते। तेन (मया ग्रन्थकारेण) सुकविना जयदेवेन विरचिते चन्द्रालोकनामके ग्रन्थे अयं प्रथमो मयूखः काव्यरसिकान् सुचिरम् आह्लादयतु।

हिन्दी अर्थ - अखण्डयज्ञों की सततसाधना में परायण महादेव जिनके पिता तथा पतिभक्तिपरायणा सुमित्रा जिनकी माता हैं। ऐसे पीयूषवर्षी सुकवि जयदेव विरचित चन्द्रालोक नामक ग्रन्थ का यह प्रथम मयूख काव्यरसिकों को आनन्दित करे।

इति पीयूषवर्षेण श्री जयदेवेन विरचिते चन्द्रालोके वाग्विचारो नाम प्रथमो मयूखः समाप्तः।

अभ्यास-प्रश्नाः

बहु-विकल्पात्मकाः प्रश्नाः -

१. चन्द्रालोकस्य रचनाकारोऽस्ति -
(क) मम्मटः (ख) विश्वनाथः
(ग) जयदेवः (घ) कालिदासः ( )

२. ग्रन्थादौ कस्य स्तुतिः कृता?
(क) श्रीकृष्णस्य (ख) इन्द्रस्य
(ग) वाग्देव्याः (घ) बृहस्पतेः ( )

३. जयदेवः केन उपाख्येन प्रसिद्धोऽस्ति -
(क) कविराजोपनाम्ना (ख) चक्रधरनाम्ना
(ग) पीयूषवर्षोपनाम्ना (घ) मार्तण्डनाम्ना ( )

४. चन्द्रालोके प्रकरणविभाजनमस्ति -
(क) अध्यायेषु (ख) परिच्छेदेषु
(ग) सर्गेषु (घ) मयूखेषु ( )

५. चन्द्रालोकस्य प्रथम-मयूखस्य नाम अस्ति -
(क) रसः (ख) दोषः
(ग) गुणः (घ) वाग्विचारः ( )

६. "सुमित्रा तद्भक्तिप्रणिहितमतिः यस्य पितरौ" अत्र "तद्" शब्दस्य अर्थोऽस्ति -
(क) जयदेवः (ख) महादेवः
(ग) मम्मटः (घ) सुमित्रा ( )

७. ''अङ्गीकरोति यः काव्यम्'' इत्यत्र ''यः'' शब्दः कं सङ्केतयति -

(क) विश्वनाथम् (ख) मम्मटम्

(ग) सरस्वतीम् (घ) महादेवम् ( )

८. ''रूढयौगिकतन्मिश्रैः प्रभेदैः पुनस्त्रिधा'' इत्यत्र तन्मिश्रस्य अर्थोऽस्ति -

(क) योगरूढः (ख) रूढः

(ग) यौगिकः (घ) वाक्यम् ( )

अतिलघूत्तरात्मकाः प्रश्नाः -

१. शब्दस्य परिभाषा लेखनीया।

२. शब्दभेदाः लेखनीया।

३. रूढशब्दभेदाः कति? के च ते?

४. यौगिकशब्दभेदाः लेखनीयाः।

५. योगरूढशब्दः कतिविधः?

लघूत्तरात्मकः प्रश्नाः -

१. काव्योत्पत्तिकारणं किम्?

२. खण्डवाक्यं, वाक्यं वाक्यकदम्बकं च किं भवति?

३. चन्द्रालोकस्य मङ्गलाचरणं पद्यं लिखत।

४. मयूखसमाप्तिश्लोकं लिखत।

निबन्धात्मकाः प्रश्नाः -

१. शब्दभेदाः सविस्तरं सोदाहरणं लेखनीयाः।

२. किं काव्यलक्षणम्?

३. अङ्गीकरोति यः काव्यं .... श्लोकस्य सप्रसङ्गं व्याख्या कार्या।

४. प्रथमे मयूखे प्रतिपादितानां विषयाणामनुक्रमणिका लेखनीया।